

LBRIS

We know
books

7-57-442
romano scitilo

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL

Moarte și viscol

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză de
FLORENȚA POPESCU

ARMADA

Cuprins

Femeia sergent	7
Drumul crucii pentru Herr Niebelspang.....	18
Artileria antitanc	34
Dascălul Porta	47
Crivățul.....	59
Depozitul de carne.....	72
În fața Moscovei	88
Căpitanul mongol	108
Fuga generalilor	144
Partizana	174

Femeia sergent

„De cum vor adopta și nemții doctrina bolșevică, o să-mi mut Cartierul General de la Moscova la Berlin, căci, în vederea iminentei revoluții mondiale, cred că germanii vor da cadre mai bune decât rușii.“

LENIN către ambasadorul Turciei,
Ali Fuad Pașa, 14 ianuarie 1921

În cursul anilor '30, Obergruppenführerul Heydrich scornise un plan machiavelic pentru a frânge coloana vertebrală a Armatei Roșii. Prin intermediul agenților Gestapoului strecurați în GPU, îl avertizase pe Stalin că trădătorii ocupă cele mai înalte posturi în statul-major sovietic.

S-a bazat pe frica bolnăvicioasă a acestuia, iar rezultatul a depășit orice închipuire. Un val de teroare s-a abătut asupra Rusiei. Stalin și ministrul său de interne Beria¹ i-au trimis în fața plutonului de execuție pe cei mai capabili militari: mareșalul Tuhacevski, Bliuher, Egorov, comandanții de armată Uborevici și Iakir, comandantul flotei roșii și amiralii Orlov și Victorov.

Pe lângă comandanții raioanelor militare, nouăzeci la sută dintre comandanții de divizie și aproape toți

¹ Șeful poliției secrete staliniste. A fost la rândul lui arestat și executat imediat după moartea lui Stalin (n. tr.).

comandanții de regiment au fost destituiți și trimiși la ocnă ca dușmani ai poporului.

Heydrich își putea freca mâinile de bucurie. După ce executase căpeteniile Armatei Roșii, Stalin îi înlocuia cu incapabili și lingăi, buni cel mult să comande un pluton de infanterie.

Pe durata unei singure nopți, au fost avansați generali mii de căpitani și maiori mediocri. Mare parte dintre ei nici nu puseseră piciorul într-o școală de ofițeri și niciunul nu trecuse prin Academia Militară Frunze. Nici n-au mai putut fi numărate violările frontierei până în iunie 1941. Avioanele germane făceau pe față zboruri de recunoaștere deasupra Rusiei, iar Stalin ezita să tragă asupra lor. Chiar și la frontieră, cea mai mică provocare din partea trupelor sovietice era pedepsită cu moartea. Stalin refuza pur și simplu armatei sale dreptul de a se apăra.

— De ce? întreba generalul-maior Grigorenko, la urma urmei, de ce?

Cei care i-ar fi putut răspunde căzuseră în cursul primelor două luni de război în fața gloanțelor plutonului de execuție. Beria și Stalin îi suprimaseră astfel pe martorii celei mai mari greșeli din istorie. „Să fie vorba de trădare?“ murmură Piotr Grigorenko.

— De ce te porți așa ciudat? întrebă locotenentul.

— Nu pot altfel, răspunse femeia sergent.

— Nu vrei?

— Ți-am spus că nu pot.

— Mărturisește că nu vrei, continuă atunci locotenentul, mângâind-o pe păr și scoțându-i casceta. Poți s-o faci chiar dacă ești grav rănit. Am făcut-o într-o zi, deși aveam amândouă picioarele în ghips.

— Când ai fost tu rănit?

— În ziua în care ne-au trădat¹ finlandezii.

¹ La 30 noiembrie 1939, după conflicte de frontieră, începe așa-zisul „război de iarnă“, desfășurat la temperaturi de -40°C, război în care trupele finlandeze au fost conduse de Feldmaresalul Carl Gustaf von Mannerheim (n. tr.).

— Ia te uită, habar n-aveam că ai fost în garnizoana Leningrad. Ajunge, Oleg! Ți-am spus că nu pot!

— Nu-ți plac?! Am primit totuși Ordinul „Steagul Roșu“!

— Nu te culci cu un bărbat doar pentru că a fost decorat. La urma urmei, unde l-ai primit?

— La Sumunsalmii.

— Asta unde mai e?

— În răsărit, în Finlanda. Totul s-a petrecut în timp ce-i striveam pe fasciștii finlandezi.

— Vorbești de celebra înfruntare a carelor blindate?

— Da, a participat un întreg corp de armată și comandantul a împărțit șase decorații, dintre care una a ajuns la mine, spuse el, încercând să-și strecoare mâna pe sub fusta ei.

Femeia strânse picioarele și se rostogoliră amândoi în iarba înaltă.

— Gata, destul! bombăni ea. Sunt soldat ca și tine. Porcăria asta poate să mai aștepte până la victoria finală.

— Mereu găsești motive, scrâșni locotenentul. Crezi că-i o fericire să stai singur în tancul ăsta blestemat? *Job tvoje mati!*

— Trebuia să fii tu ordinar! spuse ea, aranjându-și centura de care atârna un năgant.

O apucă pe după ceafă, dar cum ea se apăra lovindu-l cu picioarele, fusta i se ridică, descoperindu-i coapsele superbe și ciorapii kaki, regulamentari.

— Oprește-te sau te torn politrucului!

— Crezi că mi-e frică de acești porci? Dacă nu-i zdrobim pe naziști înainte de a intra în Moscova, toți politrucii vor fi spânzurați. Și n-o să-i învingem tocmai noi pe fasciști.

— Ai înnebunit, Oleg? Te îndoiеști de victorie? Te costă capul, dacă te denunț!

— Și tu te îndoiеști, Elena Vladimirovna. Din iunie încoace monștrii lui Hitler ne vânează ca pe niște curci speriate. Au murit mii de oameni. Alte mii sunt prizonieri în Germania. Au căzut cât ai zice pește toate pozițiile pe care le consideram inatacabile! Înainte de Crăciun, Hitler va fi la Kremlin. Ce s-a ales de generalul Bagramia și invincibilul său regiment de gardă? Războiul a izbucnit doar de trei luni și tancurile nemților sunt la trei sute șazeci de kilometri de Moscova. Dacă nu se strică

vremea, Kremlinul cade de azi în opt zile. N-ai ascultat postul de radio al inamicului? „Zdrobiți comunismul internațional!” Nemții sunt niște diavoli, nimeni nu poate să-i înfrângă. Ai văzut tancurile lor galbene? Pentru nimicirea unui singur inamic, sunt distruse sute de ale noastre; brigada a fost de cinci ori decimată și reorganizată. Crezi că o mai putem duce mult timp așa? Se zvonea de dimineață că cei din Kremlin își fac bagajele. Stalin ne sacrifică pe noi ca să-și scape pielea. Este la fel de crud ca Hitler. Ai auzit ordinul? Cel care se retrage va fi împușcat, iar dacă te predai inamicului îți va fi executată familia.

— Prefer să mor decât să mă retrag, murmură Elena.

— Nu fi atât de sigură! Dar cine știe dacă vom mai avea de ales? Încă nu ne-am ciocnit de cei din SS¹. Se spune că-s de mii de ori mai răi ca NKVD²-iștii noștri.

— Asta nu se poate, gemu tânăra înspăimântată. Nimeni nu poate fi mai crud ca Beria.

— Ai răbdare până când o să-i vezi pe nemții cu cap de mort la petlițe. Ucid din plăcere. Se spune că primesc drept rație o jumătate de litru de sânge în fiecare dimineață. Sânge sovietic, Elena.

— E adevărat că mănâncă și copiii evreilor?

— Asta nu, cei din SS nu s-ar atinge de așa ceva! Cât despre război, l-am pierdut, Elena. Domnul fie cu noi!

— Crezi în Dumnezeu, Oleg? Tu, un ofițer sovietic?

— Da. După luptele de la Minsk am început să cred. Este ultima noastră speranță. Te iubesc, Elena, te-am iubit din prima clipă. Fii a mea, suntem în război, cine știe dacă mâine mai trăim?

— Nu, nu pot. Sunt logodită!

— Bancuri, spuse el, plin de ură. Adevărul e că se petrece ceva între tine și căpităneasa Ana Skariabina. Toată brigada este la curent. Se spune că din împerecherea voastră o să iasă un T-34, rânji el. Ești amanta căpitănesei, vrăjitoarea aia care aleargă după tinere și le face dispărute când se satură de ele. Dar o să se termine și cu asta, colonelul Botapov o urăște.

¹ *Schutzstaffeln* – detașament de pază, trupe speciale devotate partidului nazist, având printre altele și misiuni legate de securitatea țării (n. tr.).

² Echivalentul sovietic al trupelor SS – Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne (n. tr.).

— Nu poate să-i facă nimic Anei. Relațiile ei sunt mult prea înalte.

— Ești îndrăgostită, secătură? Mă dezgusti, Elena!

— Atunci, lasă-mă-n pace! Poți să mă torni oricând colonelului, dar bagă de seamă, dacă o să mă pună la zid, o să fii și tu lângă mine!

— Oh, te descurci bine! N-ai decât să te vâri în patul Anei și să-i povestești.

— Mujicule! Ești un adevărat mujic!

— Iartă-mă, dar mă scoți din pepeni! Chiar de-ar fi să fie ultimul lucru din viața mea, te doresc! Înainte să apună soarele, nemții vor fi aici. Îi smulse bluza. După, n-ai decât să-i spui căpitănesei că e mai bine s-o faci cu un bărbat.

— Uită-te aici, șoptește Micuțul, care spiona blindatele rusești. Asta ar înfierbânta și un miel castrat! Trădătorul o violează și nici măcar nu crede în victoria lui Stalin! Ar trebui să-i sucim gâtul!

— Mai bine-i faci asta muierii, râde Porta. Iată-ne dedați și la voyeurism. E clar, războiul ne oferă mereu alte surprize.

— Gura, maimuțe scabroase! mârâie Bătrânul, apucându-și LMG-ul¹ model nou, dotat cu baionetă pentru lupta corp la corp. Barcelona rânji, pregătindu-și o grenadă.

— Asta-i ultima lui coțăială.

Tânăra, cu pieptul dezgolit, respiră greu și-l pocnește pe agresor, excitându-l și mai tare. Îi auzim cum se luptă prin porumb. Revolverul uriaș, atârnat pe șoldurile senzuale alături de lenjeria albă face deliciul spectatorilor nepoțitiți.

Ne distrăm cu toții, mai puțin Bătrânul și Legionarul. Porta fluieră admirativ.

— Ce-i asta? se îngrijorează Elena.

— O pasăre de apă ce-și strigă consoarta, îi răspunde Oleg. Hai, măcar o dată, fă-mi și mie o plăcere.

Un moment de liniște, urmat de gemete venite din lanul de porumb, un strigăt înfundat, cuvinte de neînțeles. Tăcem plini de atenție, gâfâind, cu ochii plini de poftă!

— Sfântă Precisă din Kazan, murmură Porta, ce întâmplare! Suntem aici să maltratăm Armata Roșie, dar trebuie să recunoaștem

¹ *Leicht Maschinen Gewehre* – pistol-mitralieră (n. tr.).

că Ivan are mai multă glagore în cap decât noi! Cel puțin cară după el și câteva fufe în uniformă. Iată ce înseamnă să te lupți pentru o cauză dreaptă: poți să-i amesteci și pe Dumnezeu, și pe diavol. Altă mâncare de pește decât în armata prăpădită a lui Adolf!

— Îi lăsăm să termine înainte să-i căsăpim? întrebă Stege.

Bătrânul, care se scarpină nervos în ureche, nu-i răspunde. Cele ce se petrec în fața ochilor noștri nu-l interesează. Tânăra se scoală în picioare și începe să-și aranjeze boarfele, redevenind un sergent model.

— Am întins-o, spune ea cu zâmbetul pe buze, dar mă întorc după apel.

— Nu cred, rânjește locotenentul. N-ai să te întorci la mine!

— O să vin, îi răspunde fata râzând, și dispăre printre ceceni înalți spre cele patru tancuri rusești aflate dincolo, în lanul de floarea-soarelui.

Dacă le-ar fi vopsit în galben, așa cum sunt ale noastre, nici nu le-am fi văzut. Totul este galben-brun în Rusia în această perioadă a anului, ba chiar și oamenii încep să îngălbenească spre sfârșitul toamnei. În acest peisaj, culoarea verde le-ar fi trădat imediat blindatele.

— Ar trebui să-și mângălească troacele de patru ori pe an, așa cum facem noi. Doar de două ori, nu ajunge pe timp de război.

— Ba chiar în fiecare lună, spune Stege. Zăpada din ianuarie este cu totul alta față de cea din decembrie, iar lapovița din noiembrie n-are nimic în comun cu zăpada plumburie din februarie, în timp ce în martie sunt cel puțin cinci nuanțe de alb. Deci, nici măcar iarna, când albul pare alb, nu-i suficient să vopsești tărăboanța o singură dată. Iar primăvara, verdele se schimbă la fiecare săptămână. La ce bun să te plimbi vara într-o mașină pictată în verdele crud al primăverii? O aiureală! Dacă am ști să ne camuflăm mai bine, ne-am prelungi viața, amărății de noi, biete turme duse la tăiere. Uită-te la uniformele noastre! Gri-verzui! În afară de praful drumului, unde mai întâlnești culoarea asta? Iar găliganii lui Ivan se bălăcesc și primăvara în kakiul lor tomnatic. Pesemne că un funcționar imbecil a stabilit culorile uniformelor!

— Altădată erau roșu cu albastru, remarcă Micuțul.

— Asta ca să-i înspăimânte pe inamici, rânjește Barcelona. O armată care înainta cu baioneta la armă, în uniforme roșu-aprins,

zgândărea și hemoroizii celor mai curajoși. Venea peste tine un val de sânge!

Locotenentul rus se întinde în iarbă, cu o frunză în gură, și râde satisfăcut. Cămașa îi e deschisă, iar o vacă-Domnului se învârt pe steaua decorației. Închide ochii. De abia când umbra Legionarului se întinde peste el simte primejdia. Prea târziu! Zace mort, cu gâtul tăiat. Legionarul își șterge liniștit cuțitul maur de cămașa celui ucis, în timp ce la noi ajunge mirosul cafelei făcute de tanchiștii ruși.

— Doamne! șoptește Porta. Cafea! Adevărată! Comuniștii nu-și refuză nimic.

Porta e înnebunit după cafea, de nu știu câte ori își riscase viața ca să soarbă o gură, iar Bătrânul pretinde că n-ar ezita să-și vândă compania pe-un kil din așa o marfă. Micuțul, aflat în capul coloanei, cu aruncătorul sub braț, se pitulează în porumb, arătându-ne în apropiere un soldat rus îngenucheat lângă un recipient. Porta adulmecă plin de satisfacție.

— Priviți! șoptește Julius Heide. Patru BT5!

— Cinci, îl corectează Porta. În spatele căpiței este tras KW-ul¹ comandantului.

— O să măturăm totul într-o clipită, rânjește Micuțul, mângâind mina magnetică pe care o pregătea. N-o să le mai ardă de hărjoneală cu femeile-soldat. Dacă ne-ar vedea Iosif Vissarionovici, ne-ar decora.

— Interzis portul decorațiilor sovietice, trănțește sec Heide.

— Destul cu prostiile! le-o taie Bătrânul, calm. Nimeni nu trage fără ordinul meu.

Din tabăra sovietică izbucnește un cor de râsete. O voce autoritară de femeie se înalță deasupra gălăgiei.

— Căpitanul fără sculă, spune Legionarul, scoțându-și pumnalul din teacă. Asta-i a mea, vă previn!

— Destul, mârâie Bătrânul. Suntem prea departe de mașinile lor. Toate cinci ar trebui să sară în aer exact în aceeași clipă. Tu, Barcelona, razi totul cu mitraliera. Niciunul dintre ei nu trebuie să ajungă la pod. Dacă îl aruncă în aer ne paște Curtea Marțială. Totul se-nvârte în jurul podului ăstuia. Este minat cu cel puțin două tone de exploziv.

¹ KW – tanc greu sovietic (n. tr.).

— Ce bășină de milioane s-ar auzi! visează Micuțul. O tonă de pulbere. O să se audă până la eschimoși!

Rușii se adunaseră în jurul cafelei.

— Să sperăm că ne mai lasă și nouă, geme Porta. Mă întreb de unde fac rost de ea!

— Asta-i o unitate de gardă, explică Heide, atotștiutor. Rații speciale.

— De unde ai mai scos-o și p-asta?

— Vestoane de vară verzui cu tighel argintii. De altminteri ar trebui s-o știi și tu. Regulamentul stipulează cunoașterea uniformelor inamicului. Sabotaj!

— Gura! spuse Bătrânul. Și dați-i drumul!

Rușii, așezați în cerc, se-ndoapă cu felii groase de pâine înmuiate în cafeaua aromată. Soarele apune și, dincolo de fluviu, cerul e roșu-sângeriu. Unul dintre ruși își ia balalaica și se pune pe cântat.

De-atâta timp tăicuța-i dus la groapă

Și frățioru-n blestemat exil,

Trudind în stepa înghețată

Cu lanțuri grele la picioare

Sub lovituri cumplite de nagaikă...

De zeci de ani se cântau aceste versuri melancolice – de când apăruseră lagărele de muncă în Siberia.

— Ce cântec oribil! spune Micuțul.

Artileria bubuia în depărtare. Noi, ceilalți, îmbătrâniți pe front, știam că trage un *opslagsspringer* – tunul greu german – și că asta însemna: „La atac!” Mai bine să nu-i fi fost prin preajmă în clipele acelea. Îi compătimeam pe cei care se ascundeau și-n gaură de șarpe ca să scape de moarte. Focul tancurilor rusești lucea fantastic. Nimic nu-i mai impresionant ca o pădure întunecată de pini în care se desfășoară o luptă.

— Dă-mi o gură din coniacul săracului, îi spune Porta lui Barcelona, care-i întinde uriașul bidon de campanie folosit în armata franceză.

Lupta se încinge în zare. Rușii, ca și noi, privesc spre nord. Prieten sau dușman, un proiectil rătăcit nu face nicio deosebire.

— Înainte! De ce naiba credeți c-ați fost aduși pe lume?

Cu motoarele ambalate, tancurile înaintau, infanteriștii alergau după ele bolnavi de spaimă, aruncați drept în infern de niște politicieni iresponsabili. Înaintau. Trebuiau să traverseze un câmp minat. Nimănui nu-i păsa de infanteriștii care cădeau, se târau, trăgeau spre o cască inamică ce apărea deasupra parapetului tranșeei. Așa-i la război! Mai bine să plângă mama al-tuia decât mama ta și-o să câștigi un răgaz în jocul cu moartea. Dacă nu te țicnești, te întorci acasă erou, dar nu uita că nimic nu dispore mai repede ca un erou. Două luni după terminarea războiului, și nu mai vorbește nimeni despre el.

Pe deasupra capetelor noastre, rachetele brâzdează cerul cu dăre de foc și cad în spatele fluviului. Porumbul uscat începuse deja să ardă. Cu excepția aruncătoarelor de flăcări, de nimic nu ne temem mai mult decât de rachete. Meșterite cu păr de drac, ne asigură Porta.

— Pregătirea pentru plecare! ordonă în rusă o voce aspră.

Ordine precise se aud din gura uriașului ofițer.

— Ce-a spus? se interesează Bătrânul, care nu reușea să prindă nici măcar o boabă de rusă.

— Zice că trebuie să mișune până la mașini, traduce Porta dezinvolt.

Iar noi, noi ne pregătim cea mai bună poziție pentru tragere. Îmi pun „țeavă” aruncătorului pe umăr și ochesc tancul cel mai apropiat. Micuțul este nerăbdător, Heide la fel, și fiecare gest al lui este conform regulamentului. Un robot îndopat cu regulamente, acest nazist. Nu ucide oameni, ci un obiect anonim ce-l lasă indiferent. Taie beregata oricui la ordin, căci ordinele nu se discută. Dacă i s-ar fi spus să mășăluiască până la lună, și-ar fi pregătit ranița cu grija unui recrut, și-ar fi luat rația pentru opt zile și ar fi făcut stânga-mprejur, pocnind din călcâie. Drept ca o coadă de mătură, ar fi pornit în direcția lunii și ar fi continuat să meargă până când ar fi crăpat pe drum sau ar fi primit un alt ordin. Din nefericire, aveam o întreagă turmă de ofițeri în genul lui Heide. Iar Porta afirma că, fără acești obsedați ai regulamentului, armata s-ar duce pe copcă. Spaima este o calitate absolut indispensabilă celor care trebuie să se supună.

— Adunarea! ordonă rusul.

În cea mai mare viteză, echipajele se instalează la posturi.

— Porniți motoarele!
Motoarele huruie. O femeie solidă îl ocărăște pe comandantul primului tanc.

— Atențiune! murmură Bătrânul.

Cele cinci arme stau ațintite.

— *Vino, dulce moarte, vino...!* îngână Legionarul.

— *Davai, davai!* urlă comandantul primului tanc către întârziati. Soldaților le este greu să se despartă de o tabără în care au putut să uite războiul.

— Unde-i Oleg? întrebă deodată femeia sergent privind în jurul ei.

— Așa-i, unde-i Oleg? repetă ofițerul din cel de-al treilea tanc.

— Foc! strigă Bătrânul, coborându-și brațul.

Cinci năluci incandescente pornesc spre țintă și o explozie năucitoare zdruncină pământul. Cinci lovituri în plin. De la treizeci de metri, o lovitură bine ochită este devastatoare pentru orice tip de tanc. Schije de oțel încins la roșu s-au răspândit printre copaci. Oamenii aruncați din turele par că dansează în vârful flăcărilor, apoi se transformă într-o grămăjoară de cenușă. Femeia sergent, devenită torță vie, se rostogolește disperată. Tânărul soldat care preparase cafeaua se clătina spre pădure fără cap. Adeseori ne pusese-răm problema cât poate să alege un trup decapitat, dar de mult nu ne mai mira nimic. Când ești în linia-ntâi de atâta vreme, totul ți se pare normal. Deunăzi, un nazist cu picioarele tăiate țopăia și urla – un rezervist obez, de-a dreptul ridicol, chiar dacă pare monstruos să spui așa ceva. Heide ne-a ținut desigur o prelegere despre nervii mai rezistenți ai germanilor, căliți de regimul nazist. Un gunoi de rus, ca să nu mai vorbim de un evreu, n-ar fi putut merge fără picioare asemenea căpitanului neamț. Dar că un rus putea alerga fără cap, asta n-avea nimic deosebit, și un pui de găină făcea la fel.

Gonim prin lanul de floarea-soarelui cuprins de flăcări, când un câțel alb începe să latre cu atâta disperare, încât Barcelona, milos, îl ia în brațe. Nenorocire! Câțelul, evident rus, îl mușcă atât de violent, încât Barcelona îl azvârle furios în flăcări. Așa cum este firesc, Heide are în raniță, conform regulamentului din 1936, o cutiuță de metal cu o seringă și cei șase metri regulamentari de tifon. Nasul sfâșiat al lui Barcelona se află pe mâini bune și putem fi siguri că Heide își va completa tifonul lipsă în cel mai scurt timp.

Căpităneasa cade vie în mâinile noastre. Ca o lupoaică se repede la Stege, îl trăneste pe Porta cu o lovitură de picior și încearcă să-l înjunghie pe Micuțul cu pumnalul ei siberian. O lovitură după ceafă nu-i suficientă ca s-o pună cu botul pe labe; sare imediat în picioare și se aruncă asupra Bătrânului. Cele șase revolvere trag simultan. Femeia cade iar, urlând, cu sângele curgându-i șuvoi din gură, și intră în agonie. Nimeni nu are curajul să se apropie. Putea să aibă în mână un pistol și, dacă te-ai fi aplecat să-i umezești buzele și să-i alini durerea, ți-ar fi găurit țeasta. Mai văzusem de-astea. Războiul din răsărit n-avea nimic comun cu celelalte războaie. Aici chiar și morțiiucid. În așa hal se chinuia, că Micuțul și-a scos naganul.

— Să nu încerci așa ceva, sau te denunț că asasezi prizonierii.

— Și-a încheieat socotelile cu viața și nu suport ca o femeie frumoasă să sufere! Lasă-mă s-o termin și s-o ștergem de aici.

Bătrânul sare:

— Îl împușc pe cel care trage!

— Puteai să ajungi stareț într-o mănăstire, spuse Micuțul, vârându-și arma în toc.

Femeia și-a pus singură capăt suferințelor, căci într-adevăr ascundea un pistol Bowden în mânăcă.

— Și eu care voiam să-i dau un gât de votcă! exclamă Stege îngrozit.

— Să nu faci niciodată una ca asta, declară Legionarul. Trage chiar și într-un cadavru înainte să te apropii de el, dacă ții la amărâta asta de viață.

Camarazii noștri se pierdeau în zare când am pornit după ei. Porta duce în cărcă un sac de cafea. Pe deasupra copacilor zboară în continuare năluci incandescente și urmează imediat infernul „orgilor lui Stalin”¹.

— De preferat să nu fii acolo unde ajung ele. De altfel, mă mir că pot face să zboare o chestie atât de mare și să explodeze unde vor.

— Închipuie-ți că totul este calculat!

— Ce nebunie trebuie să fie în tărâcuța ăluia care a inventat-o ca să ajungă drept în țeasta unui general. De-a dreptul senzațional!

¹ Katiușe – baterii de rachete M8 (n. tr.).